

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 30-06-2016
Enhed: Primær Sundhed, Ældrepolitik og Jura
Sagsbeh.: DEPSHM
Sagsnr.: 1605230
Dok. nr.: 127217

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 26. april stillet følgende spørgsmål nr. 531 (Alm. del) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares endeligt. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra May-Britt Katstrup (LA).

Spørgsmål nr. 531:

”Vil ministeren oplyse, om det er lovligt, at kommunerne får sponsoreret et sundhedshus af virksomheder eller private, og om der i givet fald er nogle regler for, at sundhedshuset kan kaldes sponsorens navn, at virksomhedens logo må fremgå el.lign.?”

Svar:

Der er ikke i sundhedslovgivningen bestemmelser vedrørende kommunernes oprettelse af sundhedshuse/centre, som skal udgøre rammerne for levering af kommunale sundhedsydelser. Det er således op til den enkelte kommune at beslutte, hvordan kommunen vil løse opgaverne, herunder om kommunen som udgangspunkt for levering af kommunale sundhedsydelser, fx sundhedspleje, jf. sundhedslovens kap. 36, hjemmesygepleje, jf. sundhedslovens § 138 og genoptræning, jf. sundhedslovens § 140, vil oprette et sundhedshus og/eller -center.

Det skal desuden bemærkes, at det fremgår af sundhedslovens § 205 b, at kommunalbestyrelsen kan tilvejebringe og udleje lokaler og udstyr m.v. til brug for virksomhed, der udføres af sundhedspersoner efter overenskomst, og til brug for udførelse af regionale, ambulante sygehusydelser.

Til brug for besvarelsen har jeg i øvrigt indhentet bidrag fra Social- og Indenrigsministeriet, som jeg henholder mig til:

”Social- og Indenrigsministeriet kan generelt oplyse, at kommuner som offentlige myndigheder kan modtage gaver til brug for varetagelse af kommunale opgaver, ligesom kommunen i den forbindelse må informere om, hvem kommunen har modtaget gaven fra. Det er imidlertid en betingelse for modtagelsen af en sådan gave, at eventuelle modydelser fra kommunen er sagligt begrundet.

For så vidt angår kommuners adgang til at anvende fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre, har kommuner hjemmel hertil i lov om kommuners og regioners anvendelse af fast ejendom og løsøre til brug for reklamering for andre (lov nr. 490 af 7. juni 2006). Ifølge lovens § 2 er det en forudsætning, at reklameringen er i overensstemmelse med markedsføringsloven og anden lovgivning. Ifølge lovens § 3 er det endvidere en betingelse, at kommunen opkræver markedspris for ydelsen.

Anvendelse af fast ejendom eller løsøre til reklamering omfatter ifølge lovbemærkningerne også reklamering i form af navnerettigheder for eksempel til et kommunalt idrætsanlæg.

Loven omfatter endvidere tilfælde, hvor kommuner og regioner i forbindelse med aftalen om reklamering modtager fast ejendom eller løsøre mod, at disse anvendes til reklamering for andre.

En kommune kan således med hjemmel i loven som led i en gensidigt bebyrdende aftale modtage fast ejendom, mod at kommunen reklamerer for aftaleparten, herunder i form af navnerettigheder til den modtagne bygning. Det er imidlertid en betingelse, at ydelse (den faste ejendom) og modydelse (reklameringen) står i et passende forhold til hinanden, da kommunen efter lovens § 3 skal opkræve markedspris for reklameringen, og da kommunens modtagelse af en eventuel gave fra kommunens aftalepart i form af overpris for reklameringen vil skulle vurderes efter principperne for kommuners modtagelse af gaver, jf. ovenfor.

Hvorvidt en kommunes reklamering og/eller modtagelse af gaver er eller vil være i overensstemmelse med lovgivningen, beror på en konkret vurdering, som henhører under Statsforvaltningen.

Tilsynet med kommunerne varetages således af Statsforvaltningen med Social- og Indenrigsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed.

Statsforvaltningens tilsyn er et retligt tilsyn. Det betyder, at Statsforvaltningen fører tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, herunder kommunale forskrifter, der er udstedt i medfør af denne lovgivning.

Statsforvaltningen kan ikke tage stilling til, om kommunernes dispositioner er rimelige eller hensigtsmæssige eller til spørgsmål om skønsudøvelsen, så længe skønnet udøves inden for de rammer, der er fastsat i lovgivningen.

Statsforvaltningen kan afgive vejledende udtalelser om lovligheden af en kommunal disposition eller undladelse, herunder efter anmodning fra en kommune.

Det tilkommer således Statsforvaltningen i en konkret sag at tage stilling til spørgsmål om, hvorvidt en kommunes dispositioner er eller vil være lovlige.”

Med venlig hilsen

Sophie Løhde / Sandra Husted Manata